

DE HERAUT

LIJFBLAD VAN DE NIJMEEGSE POLITICOLOOG

INTERVIEW THIERRY BAUDET

EN HENK VAN HOUTUM

REDACTIONEEL

Beste lezer,

De editie van De Heraut die voor u ligt is alweer de laatste van dit collegejaar. We begonnen dit jaar met een frisse redactie, die met veel enthousiasme vijf mooie exemplaren van De Heraut voor u heeft gecreëerd. Nieuwe columns als Meten met Maurice en oudgedienden als Visie als Minister-President zorgden telkens weer voor een gevarieerd aanbod aan artikelen.

Het begin van het jaar werd geopend met een interview met Michiel Servaes en Han ten Broeke, respectievelijk de woordvoerders Buitenlandse Zaken voor de PvdA en de VVD. Ten Broeke sprak in dit interview over de zomer waarin de geopolitiek een omwenteling kende en de wereld sindsdien bol staat van internationale conflicten. Dit noemde Ten Broeke de 'summer of war'. Misschien kunnen we tegenwoordig eerder spreken van een 'year of war'. De conflicten in het Midden-Oosten en Oekraïne razen nog door en nieuwe

dreigingen zoals de eilandwinning in de Zuid-Chinese Zee laten zien dat de wereld nog steeds in brand staat. Al met al gaf het interview aan het begin van het jaar een mooi voorproefje tot een interessant politicologisch jaar. Wie weet beginnen we volgend jaar met eenzelfde blik op de toekomst?

Vanuit de redactie en mijn mede-hoofdredacteur Niek Kok wil ik u als lezer bedanken voor de aandacht die u De Heraut heeft gegeven. Het was als redactie geen gemakkelijk jaar, maar de belangrijkste gedachte achter De Heraut bleef altijd bestaan: een journalistiek blad voor studenten politicologie waarin politicologen hun journalistieke vrijheden kwijt kunnen. Met deze gedachte wil ik u groeten en een fijne zomervakantie wensen. Op naar volgend jaar!

Veel leesplezier.

Gijs Swennen

Op zoek naar een uitdaging? Het lijfblad voor- en door politicologie studenten staat altijd open voor nieuwe redactieleden. Kruip in de pen en ventileer een mening over al het politieke nieuws dat jou interesseert.

Mail naar deheraut@fm.ru.nl of neem contact op met Niek Kok of Gijs Swennen, hoofdredactie van De Heraut.

Of kijk op:
www.facebook.com/deheraut

Heeft u interesse om hier te adverteren?

Neem contact op met
studievereniging ismus:

Thomas van Aquinostraat 5.0.03
Faculteit der Managementwetenschappen

Radboud Universiteit
Postbus 9108
6525 GD Nijmegen
Telefoonnummer
024-361 16 59

E-mailadres
deheraut@fm.ru.nl
info@ismus.nl

INHOUDSOPGAVE

MIGRATIE PROBLEMATIEK: TWEË VISIES

Interview Henk van Houtum
en Thierry Baudet.

Vanuit twee verschillende
invalshoeken wordt het immigratie
probleem van de Europese Unie
belicht door Henk van Houtum en
Thierry Baudet.

Lees het op pagina 10.

VISIE ALS MP

Als Minister-President zou
Casper onmiddellijk de
dienstplicht herintroduceren.

EUROVISIE SONGFESTIVAL

Oostenrijk stond in de
uitverkoop tijdens het
Songfestival.

WAT TE DOEN MET 8000 EURO?

De universiteit heeft 8000
euro over door verlaagde
printkosten. Wat te doen?

2 Redactioneel	6 Social media vanuit een filosofische bril	10 Migratieproblematiek: twee visies	16 Atlantische Commissie
4 Ikke, ikke en de rest kan stikken	8 #We-Are-Watching-You	13 De spiegel van Jelinek	17 Meten met Maurice
5 Mijn visie als Minister-President	9 Participerende ratten	14 Wat te doen met 8000 euro?	19 Woord van de voorzitter
			20 Sponsors

HOOFDREDACTIE

Niek Kok
Gijs Swennen

REDACTIE

Sara Bijlard
Paul Dekkers
Joseph Dommeck
Laura Lenting
Nicole Nibbering

Emma Rosendal

Loes Tijssen
Felix Verhagen
Koen Beekhuis
Hannah Ploeger
Lotte Stok
Casper Veenhuysen
Robert Klaassen

EINDREDACTIE

Niek Kok
Nicole Nibbering
Gijs Swennen
Emma Rosendal
Felix Verhagen

VORMGEVING

Tobias van Kempen

IKKE, IKKE EN DE REST KAN STIKKEN

De krantenkoppen staan er de laatste tijd vol van. 'Kloof tussen arm en rijk groeit', 'lager opgeleiden en hoger opgeleiden ontmoeten elkaar nauwelijks' en 'eigen geluk staat bij Nederlander op eerste plaats'. De groeiende polarisering in de samenleving tussen de verschillende bevolkingsgroepen begint enge vormen te krijgen. De media, met de Telegraaf en GeenStijl voorop, profiteren dankbaar van de individualisering van de samenleving, en trachten met hun sensatiebeluste en opruiende teksten de polarisatie alleen maar aan te wakkeren. Er ontstaat een soort tweede Verzuiling, met de pijlers gebaseerd op verschillen die klein zijn of niet eens bestaan.

Wat is de oorzaak van dit probleem? Misschien klinkt het cru, maar het ligt eigenlijk aan onze welvaart. Natuurlijk is er net crisis geweest en staat onze economie op een lager peil dan tien jaar geleden. Het probleem waar ik op doel, bestaat echter al sinds de paarse kabinetten in de jaren '90. Het eindeloze progressieve gekrakeel van de twee kabinetten-Kok zorgde er niet alleen voor dat onze samenleving instabieler werd, maar maakte ook de weg vrij voor extremisme en polarisatie. Het is daarom ook terecht dat Pim Fortuyn aan het einde van paars die polarisatie aan de orde stelde. Helaas moeten we concluderen dat Fortuyn in wezen te laat kwam.

Ik zal wat voorbeelden geven van die individualisering. Misschien dat je ze herkent. In de trein, tram of bus gaan mensen liever de hele rit staan, dan dat ze naast een persoon moeten gaan zitten. Stel je voor dat je ook nog beleefd en aardig tegen zo'n wildvreemde gast moet doen! Afval gooien we van ons af: gewoon op straat, het wordt toch wel opgeruimd. Kinderen die nog op de basisschool zitten, kramen de verschrikkelijkste scheldwoorden uit naar oude mensen die toevallig langs hun school moeten lopen. Beleefdheid is er niet meer bij.

Dan is er ook nog die enorme bindingsangst in dit land. We zijn massaal gestopt met het verenigingsleven, verlaten de kerken, politieke partijen en vakbonden en trekken ons terug in onze grijze huizen met de gordijnen dicht. Warmte bestaat niet meer tussen de generaties. Respect is zowel bij ouderen als bij jongeren ver te zoeken. Doordat we geen kuddedier willen zijn, verliezen we onze waarden en normen. Weinigen beseffen dat juist de kudde (wat een oneerbiedig woord is dat eigenlijk) hun reddingsboei kan zijn in zware tijden. Toch zoeken we die eenzaamheid op.

Wat wordt er aan gedaan? De individualisering is zo ver in onze samenleving doorgedrongen, dat het de mensen helemaal niet kan schelen dat de problemen in ons land alleen maar groter worden. Dat gevoel wordt ook nog eens aangewakkerd door politici die flink baat hebben bij de groeiende individualisering en polarisatie. Politieke partijen als de PvdA en de SP, die de eenheid van de maatschappij altijd hoog in het vaandel hadden, kijken nu passief neer en zien hun electoraat wegtrekken naar de partijen die juist verantwoordelijk zijn voor polarisatie: D66 en PVV.

Wat is nu de oplossing? Naar mijn inzien kunnen we de solidariteit en saamhorigheid in Nederland alleen maar terugkrijgen, als we zelf er wat tegen doen. Als we zelf ten strijde trekken tegen de individualisering, kunnen we dat echt voor elkaar krijgen. Wordt allemaal weer eens lid van een politieke partij, van kerken en van verenigingen! Aan de andere kant moeten die organisaties ook laten zien dat zij openstaan voor ons. Mensen moeten met elkaar verbonden zijn, en elkaar niet uiteen drijven.

MIJN VISIE ALS MINISTER-PRESIDENT

Ik heb totaal geen twijfel over mijn allereerste punt op de agenda; Herinvoering van de dienstplicht, voor iedereen. Niet die oude wet weer activeren (want, vergeet niet, mijn beste mede-mannen; wij zijn al dienstplichtig), maar een volledig nieuwe schrijven; één die het sociale aspect van de dienstplicht versterkt.

Iedereen zou namelijk moeten dienen; Mannen en vrouwen, hoog- en laagopgeleid. Waar de verschillende bevolkingsgroepen en -lagen van ons kikkerlandje de eerste 18 jaar van hun leven behoorlijk gescheiden leven (door verschil van etniciteit, opleiding of bankrekening), zal door de dienstplicht dit eens flink door elkaar geschud worden. Niemand zal studieachterstand oplopen doordat simpelweg iedereen één jaar (inclusief flink wat vakantiedagen, don't worry) dient. En uiteraard komt er ook een alternatief in de vorm van een sociale dienstplicht - uiteraard met een langere dienstdtijd. Haal mensen uit die sociale isolatie en leer ze eens beter samenwerken naar een doel doe dan elke slome positiviteits-cursus zou kunnen doen.

Het militaire doel van de dienstplicht moet ook niet het vergroten van het staande leger zijn, maar simpelweg een grote en capabele reserve opbouwen, zoals we zien in Finland en Zwitserland. In deze tijd dat de oorlog aan de grenzen van Europa bonkt (en wij met z'n allen de kop in het zand steken) en onze bondgenoten hun defensie versterken (Litouwen heeft de dienstplicht onlangs weer heringevoerd,

hint hint), kunnen en mogen wij niet achterblijven. Betrek de bevolking weer bij de verdediging van onze democratie. We hoeven ons professioneel leger niet te vergroten, slechts de mogelijkheid hebben om, wanneer het nodig is, toegang te hebben tot een snelle mobilisatie. Zoals Vegetius schreef; wie vrede wil, moet zich voorbereiden op oorlog.

Oh, en verder? Och, verder denk ik dat we het in Nederland wel gewoon goed hebben. Zeker is het zo op sociaal-economisch aspect de zaken best wel eens anders mogen worden aangepakt; onzinnige creaties als 'flexwerken' en 'jeugdloon' mogen wat mij betreft gerust weg. Iets meer zekerheid maakt een mens een stuk gelukkiger dan iets meer geld, en uiteindelijk moet een overheid toch de bevolking dienen, en niet het BBP? Ja, het begint nu opeens een erg links verhaal te worden, wat de lezer misschien niet overeen ziet komen met mijn eerdere idee. Toch is in mijn ogen de dienstplicht juist iets wat de samenleving dient en zou het juist een links standpunt moeten zijn. De mens moet immers centraal staan, om het lekker op z'n GroenLinks samen te vatten, niet andere zaken. En juist defensie en veiligheid zijn, in mijn visie, iets van alle mensen in ons land. Niet alleen van de mensen die hun geld mee verdienen (al verdienen die uiteraard respect), maar juist iets waarvan wij allemaal profijt hebben, en allemaal verantwoordelijkheid voor zouden moeten dragen.

Tekst: Casper Veenhuysen

SOCIAL MEDIA VANUIT EEN FILOSOFISCHE BRIL

Social media hebben volgens vele sociologen en psychologen onze communicatie en relaties voorgoed veranderd. Het blijkt verslavend te zijn voor jongeren. Er lijkt zelfs neurologisch bewijs te zijn dat onze hersenen een signaaltje afgeven waardoor wij het idee hebben dat onze mobiel trilt in de broekzak. Zelfs als we geen berichtje binnen hebben. Maar zijn social media goed of slecht voor individuen en de maatschappij? Felix Verhagen en Joseph Dommeck kijken naar deze vraag vanuit een filosofische bril.

FELIX VERHAGEN – EGO MEDIA

Wijntjes drinken @ the park with roomies, Great!
#HeerlijkZonnetje #lekkervroegweekendvieren
#chillebillemetmijnzonnebril #watwiljenogmeer? Fleur leest het bericht nog een keer door en besluit de statusupdate op Facebook te zetten. Ze is opgelucht, nu kan ze echt gaan genieten van haar wijntje. Opgelucht, hoezo? De foto was erg misleidend. De zon brak eindelijk door na een diepgrauwe ochtend. Huisgenoten Sophie en Anne hadden eigenlijk besloten om naar de UB te gaan, maar Fleur bleef aandringen op het 'gezellige middagje samen'. Om haar huisgenoten tegemoet te komen, zou ze de wijn betalen. Eenmaal aangekomen in het park bleek dat Fleur een goedkope huiswijn had gekocht van de AH. Het gras was nat en overal lag eendenpoep. Geïrriteerd keken de huisgenoten naar Fleur. "Waar zijn we nou eigenlijk mee bezig?" riep Laura! "Maak je geen zorgen, de buienradar voorspelt dat de zon nu echt gaat doorbreken," zegt Fleur. Ze wijst naar een oude eik in de verte waar wat zonnestralen op neerstrijken. Snel zetten de huisgenoten hun zonnebrillen op en maken de Facebookfoto.

Ik zou graag even willen terugkomen op de vraag van Laura: "waar zijn we nou eigenlijk mee bezig?". Als je social media gaat analyseren, is dit geen uitzonderlijke anekdote. Fleur heeft dit bericht gedeeld met de rest van de wereld omdat ze vooral geïnteresseerd is in zichzelf en niet zo zeer in het gezellige middagje met haar vriendinnen. Fleur wil succesvol, hip, cool, nonchalant, grappig overkomen bij anderen. Vaak gaan social mediadiscussies over het feit dat ze maar één kant van het leven belichten: de mooie, vreugdevolle kant. Deze discussie is redelijk uitgemolken. Wat ik interessanter vind, is de intense bevrediging die mensen kunnen vinden in het benadrukken van het individu en zijn of haar bovengemiddeld interessante leven ten opzichte van anderen.

Een goed voorbeeld van de nadruk op 'ik en mijn ego', zag ik tijdens het Film for Thought Festival in de LUX afgelopen maand. Een evenement van Cultuur op de Campus met films

over generatie Y. Dit is de generatie kinderen geboren rond het millennium. Zij groeiden op in een tijd van economische voorspoed en technologische vooruitgang. Een generatie die in aanraking kwam met social media en een grote behoefte ontwikkelde om het eigen succes met anderen te delen. Ik bezocht de film Frances Ha. Een film over een vrouw die haar dromen najaagt, maar bedrogen uitkomt. Er is één scene die ik zeer typerend vond. Frances woont in New York en denkt dat ze haar geluk moet zoeken in de stad van de liefde: Parijs. Ze koopt een ticket met haar creditcard en vliegt naar Frankrijk. Eenzaam en gedesillusioneerd loopt ze door de straten. Vriendin Sophie belt haar op en vraagt of ze vanavond naar haar afscheidsfeest wil komen. Nee, dat gaat helaas niet lukken, want ze zit in Parijs. De relatie van de twee vriendinnen komt steeds meer onder druk te staan. 'Gelukkig' kan Francis zichzelf nog verkopen met dit hip, cool, interessante uitstapje naar Parijs. Zij schetst een zeer geflatteerd beeld van het uitstapje terwijl alles eigenlijk vrij 'leeg' was.

Dit voorbeeld schaar ik onder de term: 'misplaatste interessantdoenerij'. Toen Mark Rutte afgelopen maand op het VVD-congres zei dat hij de grote dikke-ik-mentaliteit van de samenleving hekelt, was ik het zeer met hem eens. Hij doelt misschien alleen op mensen die steeds een beroep doen op rechten en voorzieningen. Ik zie het vooral terug bij het gebruik van social media. Natuurlijk zijn er ook oprechte momenten van plezier die je graag met anderen wil delen, maar al het andere moet je niet willen posten. Ik gebruik bijvoorbeeld het volgende criterium voor verjaardagen. Indien ik in het echte leven niet op iemand zou afstappen om hem te feliciteren met zijn verjaardag, feliciteer ik hem ook niet op Facebook. Het grijze gebied waarin je toch iets op iemands tijdlijn schrijft, vind ik fake. Deze vorm van vriendschap is namelijk gebaseerd op nut en kortstondig plezier. Het is nuttig voor jezelf omdat je aandacht genereert bij anderen. Het kortstondige plezier ontstaat bij de ontvanger die daarna overigens denkt: "meent hij dit nu echt?" Aristoteles beweert dat deze vriendschappen gedoemd zijn om te mislukken aangezien ze geen gemeenschappelijke deugd weten te bewerkstelligen. Laten we dus ophouden met het strelen van onze ego's op social media. Post alleen iets als je het oprecht leuk vindt om het met anderen te delen en anders niet. Een oprechte foto van Fleur die zonder enige pretentie wakker wordt in een rommelig studentenhuys is nog altijd beter dan een misplaatste #chillebillemetmijnzonnebril #HeerlijkZonnetje #lekkervroegweekendvieren #watwiljenogmeer? foto in het park.

JOSEPH DOMMECK – VOLWASSEN WORDEN IN HET GEBRUIK VAN SOCIAL MEDIA

Het lijkt een nationale sport te zijn geworden: het 'checken' van de smartphone. De broekzakcomputer heeft in Nederland brede populariteit gekregen en we kunnen ons bijna niet meer voorstellen dat we zonder moeten. Eindelijk hebben we een afleiding gevonden om die stukken tijd waarop we even niets kunnen of willen doen. Een saai college, een gênante ontmoeting op straat, alleen eten en zelfs parlementaire debatten kunnen worden opgelost met één druk en een swype. Uit een onderzoekje door scholieren in Tilburg is zelfs gebleken dat er best veel mensen in een winkelstraat eerst de mobiel pakken, er verwonderd naar kijken en dan pas omkeren als ze realiseren dat ze verkeerd lopen. Hoewel de smartphone contact met andere mensen heeft vergemakkelijkt worden hier ook kritische vragen bij gesteld. Deze kritische vragen richten zich voornamelijk op social media en de hoeveelheid tijd die wij hierin stoppen. Is het goed voor de samenleving dat we social media hebben? En wat zijn de implicaties ervan voor de samenleving?

Er zijn critici die stellen dat social media slecht zijn voor de samenleving. Zoals Marx ooit radio beschreef als "het opium voor het volk", zo worden tegenwoordig social media beschreven als "verslavend" en "geestdodend". Critici stellen dat social media verder gaan dan slechts opium: mensen worden er asociaal van, het ondermijnt politieke participatie en sociale geëngageerdheid en het is bovendien een gevaar op de weg. Wim van Etten schrijft in De Volkskrant op 12 mei 2015 zijn artikel "Dood aan de homo interneticus". Van Etten deelt zijn mening dat het internet de afgelopen 25 jaar alleen maar tot ellende heeft geleid. De mens is zelfs structureel veranderd in een "homo interneticus" (moge het duidelijk zijn dat van Etten niet veel kaas heeft gegeten van evolutionaire theorie) en de vrijheid die we door het internet hebben gekregen is meedogenloos. Wij kunnen namelijk anoniem de ene na de andere beleidsmaker de huid volschelden en zo uiteindelijk de democratie onderdrukken.

Moeten wij social media zo benaderen? Ik denk van niet. Social media faciliteren geen kwaad dat in de mens opgeborgen zit, noch ondermijnen ze de samenleving. Wij blijven veel beter op de hoogte van elkaars leven door social media. Ik kan op de hoogte blijven van de activiteiten van ismus via Facebook, het nieuws over een vliegtuigcrash via de Twitter van Le Monde live volgen en kan me op Snapchat belachelijk maken met selfies die na vijf seconden (hopelijk) voor eeuwig zijn verdwenen. Als ismus 's ochtends besluit om in de middag een kratje van de week weg te geven hoeven ze geen knullig mailtje naar de leden te sturen. Dat is de kracht van social media: je hebt een enorm bereik en het is zeer actueel. De meeste berichten zijn zelfs lekker kort, waardoor je het snel tot je kan nemen.

Een probleem dat veel critici aan de kaak stellen is dat de hele samenleving communiceert op een manier die social media kenmerken. Een bericht moet kort zijn, aangezien er niet meer verwacht kan worden dat mensen een spanningsboog hebben. Berichten moeten to the point zijn. De PVV is daar een schoolvoorbeeld van: ongenueanceerde berichten die kort zijn, worden in een debat als tweets naar jouw hoofd gegooid. "Alle illegalen het land uit" is even kort als inhoudsloos en daarmee staat het volgens critici direct in verband met social media.

Zelf zou ik aan deze kritiek willen toevoegen dat social media de grenzen tussen wat wij beschouwen als de private sfeer en publieke sfeer hebben verschoven. De private sfeer is het onderdeel van ons leven dat wij uitvoeren terwijl we weten dat de samenleving niet meekijkt. In de private sfeer gedraag je jezelf veel anders dan de in de publieke sfeer (waar de samenleving wel kan meekijken). Denk maar terug aan minst elegante manier waarop je ooit naar een film of serie hebt kijken. Zou je dezelfde houding aannemen als je op de universiteit dezelfde film zou kijken?

Het probleem van social media is dat het een onderdeel is van de publieke sfeer. Ja, je hebt 'vrienden' op Facebook, maar je gedraagt je op Facebook alsof je in de publieke sfeer bent. Als je een ruzie hebt met iemand, dan vecht je dat zelden uit op Facebook. Ook zie je haast nooit dat een psychiater zijn bevindingen over zijn cliënt op Twitter gooit of een vrouw die op Instagram zegt dat ze klaarligt in haar lingerie wacht op haar vriendje.

We denken bij het bekijken van social media dat de mensen echt zo'n leuk leven hebben als hun profiel doet vermoeden. Mensen worden depressiever als ze vaker op Facebook zitten. We zien mensen berichten over hun actieve leven en de leuke dingen ze doen. Social media zijn een plakraam geworden voor alle positieve dingen die wij meemaken. Het probleem is dat we dit plakraam interpreteren als 'de werkelijkheid'. Wij denken echt dat mensen een leuker leven dan ons leiden als we vaker social media gebruiken.

We moeten nog volwassen worden in ons gebruik van social media. Naarmate we bekender worden met social media zullen we inzien dat het thuishoort in de publieke sfeer. Als je net een bak ijs huilend hebt weggelepeld, dan post je dat niet op Facebook. Als we volwassener worden in het gebruik van social media zullen we ook inzien dat posts niet het werkelijke leven van personen reflecteert, maar slechts hetgeen we met andere mensen willen delen. Social media kan je dus benaderen als een gesprek in de trein met een vriend: je kan er veel kwijt, maar je weet dat er veel mensen zijn die mee kunnen luisteren en daarom zal je niet alles delen. En voor de rest blijft het leuk tijdverdrijf.

#WE-ARE-WATCHING-YOU

"Big Brother is watching you", de veelgebruikte leus door criticasters van veiligheidsdiensten, heeft sinds de opkomst van de social media een nieuwe betekenis gekregen. Hebben wij niet onszelf zichtbaar gemaakt? Hebben we als individuen niet ervoor gekozen om ons te laten bekijken door anderen? Iedereen kent immers de risico's van het openstellen van de persoonlijke levenssfeer voor die van derden. Desondanks laten hele volksstammen elkaar weten dat vanavond even lekker de #kakkerlakkenvanADO een kopje kleiner gemaakt worden, alle allochtonen het land uit moeten en te beschikken over zoveel #yoloswag dat de #bitches ervoor op de knieën gaan. Overigens wil ik hier geenszins een oordeel vellen over zowel het spel van ADO als de club zelf; voetbal – waarbij tweeëntwintig primair werkloze en overbetaalde troglodieten achter een bal aanrennen – is geen onderwerp waar De Heraut zich op zal moeten toeleggen.

De centrale vraag in dit stuk komt, ondanks bovenstaand uitstapje naar de sportwereld, er echter op neer dat we ons moeten afvragen tot op welke hoogte de overheid notie moet nemen van het doen en laten van haar burgers. Hebben wij écht behoefte aan een overheid die kennis neemt van onze levens en daar nuttige informatie uit probeert te ontfutselen? Wat mag een overheid wel en niet zien van onze activiteiten? Dit zijn vragen waarop niet een harde grens te formuleren valt. Persoonlijk vind ik dat eenieder zelf verantwoordelijk is voor de informatie die hij/zij deelt via social media. De burger heeft inmiddels genoeg notie gekregen van de risico's van het gebruik van social media en als je ook maar enigszins het ouderschap in je mars hebt, heb je je kind ook duidelijk gemaakt dat je niet vogelvrij bent. Maar wat zijn nu de voordelen dat de overheid ook participeert via sociale media?

Enerzijds is er een stukje controle bijgekomen, maar anderzijds is de overheid ook meer bereikbaar geworden voor de burger. De Dienst Publiek en Communicatie van het ministerie van Algemene Zaken heeft in 2013 een rapport gepubliceerd over de verandering van de communicatie tussen overheid en burger. Zo blijkt dat burgers meer invloed kunnen uitoefenen op de agenda van de overheid, middels petitie via social media (zoals de zwarte pietten-discussie). Daarnaast is de overheid op social media niet een autoriteit, maar een speler in het veld geworden: burgers kunnen rechtstreeks een minister via social media bereiken. Zo is het publiek geheim dat een groot deel van de ismus-leden vriendjes is met Frans Timmermans op Facebook en dat met regelmaat wordt gereageerd op de vele updates van onze Eurocommissaris.

Moeten we ons nu zorgen maken over het feit dat de overheid ook gebruikt maakt van de kanalen waarop ook wel eens zaken staan (zoals foto's van een ismus-bbq) welke we liever niet delen? Voorlopig in ieder geval nog niet, maar naarmate Facebook meer gegevens van ons verzameld wordt het voor een overheid steeds makkelijker om een profielschets te maken van haar bevolking en daarmee strategisch meer controle te krijgen over ons bestaan. De vraag is echter waar alle data blijft en of het veilig kan worden opgeslagen, zodat derden niet kunnen putten uit het netwerk van de overheid. Naarmate het web zich ontvouwt en algoritmes steeds ingewikkelder worden, wordt onze zichtbaarheid steeds groter en worden we tegelijk steeds kwetsbaarder. En met de snelle ontwikkeling in face recognition algorithms zijn straks alle ogen op je gericht, ook de ongewenste.

PARTICIPERENDE RATTEN

"Vieze stinkende ratten" en "parasieten" zijn woorden die vaak in de mond worden genomen wanneer het over krakers gaat. Sinds het kraakverbod in 2010, en de kraakbeweging in één dag gecriminaliseerd werd, zijn deze woorden inderdaad vaker regel dan uitzondering. Toch zijn er voldoende situaties waarin dit stereotype beeld geheel ontkracht wordt. Zo ook de Valreep, een gekraakte ontmoetingsplek in Amsterdam. De Valreep won afgelopen jaar de Most Valued Project Award. Deze award voor het meest succesvol participatieproject werd uitgereikt door Alert fund for YOUTH, een internationale organisatie die burgerinitiatieven wereldwijd steunt. De Valreep werd in 2011 gekraakt met het idee om een cultureel centrum op te zetten. Al snel ontstonden er buurtmoestuinen, werden er (Nederlandse) taal-, muziek- en yoga lessen aangeboden en werden er met regelmaat dans- en muziekavonden georganiseerd. Het cultureel centrum was een groot succes en toegankelijk voor iedereen. Het centrum draaide op vrijwilligers en bij deelname aan activiteiten was de bezoeker een 'vrijwillige donatie' kwijt. Op het dak stond groot geschreven "Hierr!! Is je participatie!!".

Nadat de MVP award was toegekend aan de Valreep sloeg het noodlot toe. De gemeente wilde het pand ontruimen, zodat een grote horecaonderneming het pand kon benutten. De vele protesten werden genegeerd en zelfs het feit dat er een investeerder was om het cultureel

centrum te sponsoren werd niet belangrijk genoeg geacht. De gemeente wilde de grond verkopen, zodat hier winst op konden maken. De participerende functie en culturele bijdrage die de Valreep bood, wogen niet op tegen het financieel belang van de gemeente.

Ondanks dat veel gemeenten (burger) participatie hoog in het vaandel hebben staan worden de initiatieven vanuit de kraakbeweging de laatste tijd de kop ingedrukt. Kraken is immers verboden. Men kan zich echter afvragen of het verstandig is om zo fel op te treden tegen deze participerende krakers. Zij zullen eieren kiezen voor hun geld en het stereotype 'tuig' zal de overhand krijgen. De sociale controle van de initiatiefrijke 'krakers' zal verdwijnen en het drugsverslaafde tuig zal de kans krijgen om het stereotype beeld dat de gemiddelde Nederlander heeft over krakers, te bewijzen.

Tekst: Lotte Stok

Tekst: Hannah Ploeger & Loes Tijssen

MIGRATIEPROBLEMATIEK: TWEE VISIES

Het reeds ingegane 'Bed, Bad, Brood'-akkoord deed de discussie over migratie en de Europese buitengrens weer opleven. Wat moet er worden gedaan met uitgeprocedeerde asielzoekers in Nederland? Heeft iedereen recht op bepaalde primaire zaken in het leven, of moet illegaal verblijf in Nederland juist worden ontmoedigd? De VVD en PvdA hebben hier naar eigen zeggen een middenweg in gevonden: de opvang van uitgeprocedeerde asielzoekers wordt beperkt tot de steden Amsterdam, Rotterdam, Utrecht, Den Haag en Eindhoven, waarmee de val van het kabinet enige tijd is uitgesteld. Het akkoord is onderdeel van een grotere discussie die zich niet beperkt tot het beleid dat wordt uitgevoerd door Nederland. Met het wegvallen van de Europese binnengrenzen in 1992 (Verdrag van Maastricht) rees de vraag over een Europese buitengrens op. Wat moet er worden gedaan met de vluchtelingen die een beter leven in de lidstaten van de EU opzoeken? Hierover verschillen de meningen: waar de een vindt dat het niet de taak is van de lidstaten van de EU om mensen op te vangen, vindt de ander dat het nastreven van de mensenrechten niet ophoudt bij de grenzen. Waar de meesten het echter over eens zijn, is dat de situatie zoals die zich nu voordoet niet wenselijk is.

Op dit moment speelt Frontex de belangrijkste rol in de Europese grensbewaking. Frontex ontwikkelt 'risico analyses', waarin duidelijk wordt hoe de migratiestromen zich bewegen en wat de plekken zijn waar veel migranten proberen de Europese Unie binnen te komen, ook wel

'risicogebieden' genoemd. Zij voeren missies uit met als doel de illegale immigratie terug te dringen. Als grootste probleem voor deze missies wordt echter het Verdrag van Genève uit 1951 gezien. Hierin staat onder andere de non-refoulement regel die bepaalt dat staten geen vluchtelingen mogen terugsturen naar landen waar hun leven wordt bedreigd. Dit betekent dat elke asielaanvraag in overweging moet worden genomen – er moet namelijk worden vastgesteld dat hij of zij uit een dergelijk land komt.

In dit artikel brengen we twee visies naar voren: die van de wetenschapper Henk van Houtum van onze eigen Radboud Universiteit, en van de schrijver en filosoof Thierry Baudet. Henk van Houtum is gespecialiseerd in grenzen, identiteit en besluitvorming, en publiceerde onlangs 'Eerlijke Nieuwe Wereld - Voorbij de grenzen van een natiestaat'. Fairly open grenzen zijn volgens hem het meest ideale scenario. Thierry Baudet is onder andere schrijver van het boek 'De Aanval op de Natiestaat' en roept op de zaken nuchter te bekijken. We spraken hem in café De Plantage, waarin hij voor het interview begon zich comfortabel had gemaakt met vijf Chardonnay: 'Gaan we het hebben over vrouwen?' Helaas, we wilden het hebben over de Europese buitengrens en de solidariteit die daar al dan niet mee gepaard gaat. Solidariteit is een keuze, daar zijn beide heren het over eens. De keuze die ze daarin maken verschilt echter volledig, net als het beleid dat naar hun mening het beste zou zijn.

Zo nu en dan komen er dramatische berichten over scheepsrampen met beelden van vele vluchtelingen vanuit het Afrikaanse continent die hun dood tegemoet zijn gekomen, waardoor de discussie over migratie en de Europese buitengrens weer oplaait. Wat de media vaak niet laten zien, is dat dit dagelijks gebeurt in de tocht om het Europese grondgebied te bereiken. 'Er is een dodelijk kat-en-muisspel aan de gang in de wateren van de Middellandse Zee,' aldus Van Houtum. Volgens hem is er sprake van een technisch en moreel falen van het huidige beleid. 'Met elke stap die wordt gemaakt richting een beter bewaakte grens, zullen mensen steeds ook weer andere routes nemen. Het heeft een waterbedeffect: de stromen worden niet minder, er worden enkel gevaarlijkere routes gekozen met meer doden tot gevolg.' Het beleid dat vanuit de EU wordt gevoerd is volgens hem dan ook een beleid dat zichzelf in de vingers snijdt. 'Het doel is een beter migratiebeleid, maar het heeft een technisch falen tot gevolg omdat er door dit waterbedeffect juist meer illegale migranten in de EU komen, en een moreel falen omdat er steeds meer mensen overlijden aan deze grens.' Baudet ziet het probleem anders. 'We verliezen onze identiteit door alle verschillende culturen die we hier willen opvangen. Het brengt spanningen met zich mee die voor beide groepen niet gewenst zijn. De stromen migranten zullen ook niet ophouden of verminderen: eerder sterk toenemen. Daarom is het huidige immigratiebeleid op termijn niet houdbaar.'

Om te kunnen spreken over de bewaakte grenzen van de EU, moet eerst duidelijk zijn wat een grens precies inhoudt. Wat is hetgeen waarin grenzen onderscheid maken? 'Een grens wil iets afsluiten,' stelt Van Houtum, 'een eenheid versterken en beschermen. Daar is op zich niets mis mee. Sluiten van deze deur zoals hier in deze kamer is ook al een soort grens. Dat doen we ook met wijken en steden. Het sluit iets buiten en het sluit iets binnen: het maakt verschil in de ruimte, tussen hier en daar, en wij en zij. Dat is normatief, ook daar is niets mis mee. Het markeert door dat verschil ook de manifestering in de ruimte door bijvoorbeeld een hek en bewaking neer te zetten. Er zijn honderden verschillende typen grenzen en ruimtelijke uitingsvormen van een grens.' Is het alleen een grens die individuen tot 'ons' maakt in een staat? 'Nee', stelt Baudet. 'Cultuur, identiteit en sociale cohesie zijn geen louter staatkundige, of formele, concepten. Om een functionerende democratie te hebben zijn deze zaken onontbeerlijk – en we zullen ze kwijtraken bij een teveel aan immigratie. Bovendien: waarom zou Brussel ons immigratiebeleid mogen bepalen? Dat moeten de bevolkingen zelf kunnen beslissen.' Van Houtum: 'Je kunt je afvragen in hoeverre een nationaal gerichte democratie nog realistisch is in onze gemonialiseerde wereld. Of die opdeling in natiestaten, allemaal apart in

hokjes. Kijk bijvoorbeeld naar producten die nu mondiaal zijn. Mensen gaan zelf zo veel op reis, mensen komen hier naar toe reizen. Het past eigenlijk helemaal niet meer bij deze tijd om alleen maar nationale democratie te hebben. Een van de grondbeginselen van democratie is dat je geen beleid maakt voor een ander, zonder de ander daarbij te betrekken. Want dat is niet democratisch, dat is dictatuur. Maar dat doen we nu wel, we hebben eigenlijk een soort van democratie waarbij wij bepalen wat de toekomst is voor anderen.' Producten zijn natuurlijk geen mensen: het grote verschil tussen producten en mensen is dat mensen dingen met zich mee dragen als eerder genoemde cultuur, identiteit en onderlinge cohesie. 'De integratie lukt niet goed,' aldus Baudet. 'Je ziet tekenen van een beginnende apartheid tussen verschillende etnische bevolkingsgroepen in ons land: dat is zorgwekkend. Alleen al in Amsterdam zie je duidelijk gescheiden groepen: zie je hier iemand met een donkere huidskleur zitten? De wijken waarin de blanke, oorspronkelijke bewoners van Amsterdam leven, de cafés waar ze komen... het is allemaal heel gesegregeerd. En ik wil die Nederlandse identiteit behouden, ik wil de Europese identiteiten beschermen. Wij zijn als Westerse wereld een grote minderheid. Kijk naar de wijze waarop FIFA bestuurd wordt – dat is wat je krijgt als je een wereldregering hebt. Dat moeten we dus niet willen. Consequentie: niet iedereen moet het recht hebben zich hier te vestigen. Niet iedereen kan hier komen wonen, dat men zijn huis, oftewel zijn land beschermt is heel normaal. Je neemt toch ook geen zwerver mee naar jouw eigen huis?'

Baudet is voorstander van een systeem waarin elk land zelf mensen uitnodigt om te komen. Het criterium voor een verblijfsvergunning zou volgens hem het belang van het ontvangende land moeten zijn. Hij denkt dat Nederland op dit moment geen behoefte heeft aan nog meer niet-Westerse migranten: 'Het is natuurlijk geen louter economische kwestie. Maar toch – het is duidelijk dat immigratie slecht is voor de economie: immigranten, en hun kinderen en kleinkinderen en alle problematiek die zij met zich meebrengen, kosten per saldo veel meer dan ze opleveren.' Dit staat in schril contrast met van Houtum, die juist wel een grote meerwaarde ziet in immigratie, sterker nog: zonder immigratie start volgens hem een zelfdestructief proces. 'Nederland is op dit moment voor zeventig procent afhankelijk van export. Er zijn heel veel buitenlandse investeerders die hier investeren, maar ook arbeiders die hun arbeid aanbieden. Als je de grenzen hiervoor sluit, gaat je economie kapot'. De oplossing voor het economische probleem ligt volgens Baudet dan ook niet in het geven van permanente verblijfsvergunningen, maar in het geven van 'work permits'.

Hoe zit het dan met onze verantwoordelijkheid naar de medemens? Baudet stelt dat het tegenhouden of terugsturen van de huidige Noord-Afrikaanse bootreizigers het beste is. 'Het is beter voor hen en het is beter voor ons. Maar daarnaast: wij hoeven niet de last van al het wereldleed op onze schouders te nemen.' Hij zou het natuurlijk beter vinden als ze niet doodgingen, maar: 'Er worden nu eenmaal heel veel mensen geboren op aarde. Velen daarvan leven in grote armoede, in moeilijkheden. We kunnen ze wel proberen te helpen, maar er zijn ook grenzen aan wat we aan de mensheid verplicht zijn. Het is uiteindelijk niet onze plicht om al het leed voor anderen weg te nemen'. Van Houtum ziet het aanpassen van het beleid echter wel als een noodzaak: 'Mensen sterven aan de grens door dit beleid. Dit is iets wat ik zeker niet wil, en als mensen dat wel willen, dan houdt daar de discussie op. Dan denk je niet veel verder dan het beschermen van je eigen huis. Als je zoveel doden accepteert als gevolg van je eigen beleid, voor welke mensenrechten sta je dan? Het is de plicht van de EU om de asielaanvragen van vluchtelingen te behandelen op basis van het Verdrag van Genève. Je moet altijd de kans hebben om het land uit te kunnen gaan, dat is een van de mensenrechten. Dat betekent niet dat je gelijk ergens anders binnen mag komen, maar je moet wel asiel aan kunnen vragen. Nu zijn het niemandslanders die op een boot zitten om heel verschillende redenen: soms omdat ze een betere baan zoeken, soms omdat ze in conflictgebieden zitten, enzovoort.' Baudet ziet dit laatste als een misvatting: 'Het is niet waar dat de huidige migratiestroom vooral voortkomt uit oorlogen. Geen van de mensen die nu op Sicilië aankomt, bijvoorbeeld, is Syriër. En als dat wél zo zou zijn, zou dat de situatie niet makkelijker maken – integendeel. Want als je alle mensen die in een oorlog zitten hierheen haalt, krijg je die oorlog hier ter plaatse.' Van Houtum stelt ook dat Europa jarenlang van Afrika heeft geprofiteerd door de grondstoffen die zij daar uit de grond heeft gehaald ten tijde van de kolonisatie: daarvoor zouden wij nu wat terug moeten doen. Baudet wijst erop dat Afrika ook veel van de kolonisatie heeft geprofiteerd, doordat er bijvoorbeeld wegen, scholen, steden, rechtssystemen, plantages, havens en fabrieken zijn aangelegd. 'Veel delen van Afrika waren beter af onder koloniaal bewind dan onder de dictaturen die daarna zijn gekomen. Het zou op papier het rijkste continent ter wereld moeten zijn.' Hij noemt Zuid-Afrika. 'Toen de blanken daar regeerden, onder een systeem dat uiteraard zeer verwerpelijk was, de apartheid, was het niettemin stukken welvarender – ook voor vele zwarten – dan nu. Alleen maar spreken over de Westerse 'uitbuiting' van Afrika en het veronderstelde 'profiteren' is te gemakkelijk. Bovendien: wat te denken van de honderden miljarden ontwikkelingsgelden die in het continent zijn gepompt? Alsmar dat schuldgevoel, alsmar dat vingertje naar onze 'uitbuiting' – het overtuigt niemand meer.'

Volgens Baudet is er sprake van een feminisering van de publieke sfeer, en een masculinisering van de private sfeer. 'Intieme relaties worden steeds meer gedomineerd door mannelijke waarden zoals ontnuchterend realisme, opkomen voor 'jezelf' en daarmee dus je eigen grenzen sterker benoemen dan vroeger. In de samenleving vinden we daarentegen eerder vrouwelijke waarden terug zoals dat iedereen welkom is, iedereen mee doet, open grenzen, de crimineel als slachtoffer zien, enzovoorts. Een gevolg daarvan lijkt te zijn dat onze maatschappij tamelijk weerloos is geworden tegen bedreigingen van buitenaf. De uitgaven voor defensie zijn een lachertje, de immigratiepolitiek blijft maar doorgaan.' Van Houtum ziet als eerste stap in de goede richting een universele discussie over de basis waarop nu gediscrimineerd wordt. 'Stel je komt uit Venlo en je wil in Amsterdam komen solliciteren, en je krijgt te horen: "Sorry, we nemen alleen mensen aan uit de omgeving van Utrecht." Nationaal zou dat leiden tot een rel, want dat gaat in tegen artikel 1 van de grondwet. De Europese Unie doet deze discriminatie echter op grote schaal: aan de grens geldt artikel 1 niet meer.' We moeten naar een mondiaal artikel 1 volgens Van Houtum. 'Hier kan Nederland morgen al mee beginnen, Nederland kan morgen al besluiten: we selecteren nog steeds wel mensen maar dan op basis van kwaliteiten in plaats van iets waar men geen keuze in heeft gehad.' Een mogelijke andere grond waarop geselecteerd wordt - en waar zijn voorkeur naar uit gaat - is veiligheid. Hierbij kunnen mensen alleen aan de grens worden tegengehouden als zij een fysieke bedreiging vormen voor de samenleving. Baudet: 'Verbod op discriminatie? Dat schijnt inderdaad in Nederland te gelden, maar of het universeel geldt? Het leven van mijn eigen kinderen is mij meer waard dan het leven van een willekeurig kind dat ik op TV zie: niemand is volledig gelijk. Zouden we bij verbod op discriminatie ook niet het koningshuis moeten afschaffen aangezien dit op een erfelijke basis is gegrond? En is zelfbestuur niet ook een mensenrecht? Wij worden geregeerd door de Brusselse elites – niet door onszelf. Het overgrote deel van de bevolking staat achter de standpunten die ik daarover verkondig. Wat wordt er gedaan met die stem? Te weinig.' En de mensen die geen boosaardige elites zijn en tóch in een meer open-grenzen systeem geloven? 'Dat zijn gewoon hele lieve, schattige, maar vooral naïeve personen.'

Na overleg kondigde de Europese Commissie op 26 mei aan dat zij wil dat de 40.000 asielzoekers eerlijker over Europa worden verdeeld. Nederland zou hierbij 1740 personen moeten opvangen, om Italië en Griekenland te ontlasten. Al met al lijkt het erop dat het einde van de kwestie nog lang niet in zicht is. Maar zoals Van Houtum ons vertelde: 'Morgen is het probleem nog niet opgelost, maar het is wel goed om er over na te denken en er de discussie over aan te gaan.'

Tekst: Niek Kok

DE EUROVISIE VAN OOSTENRIJK IN DE SPIEGEL VAN JELINEK

Het Eurovisiesongfestival was – zoals ieder jaar weer – een uitgelezen kans voor deelnemende landen om zichzelf in de uitverkoop te zetten. Met name gastland Oostenrijk kon zich, als bruggenbouwer naar de rest van de wereld, uitstekend profileren. In korte sketches beleefde elk van de artiesten een typische Oostenrijkse ervaring: wintersport, bergbeklimmen, sachertorte eten. Wie het festival volgde via de BBC kan zich misschien nog het cynisme van Graham Norton heugen: elke gereclameerde Oostenrijkse ervaring was, op een bepaalde manier, een gevaar voor je leven.

Wat Oostenrijk niet in de uitverkoop zette was het werk van zijn enige Nobelprijswinnaar voor de literatuur (2004): Elfriede Jelinek. En daar had het land goede redenen toe. De feministische, antikapitalistische, haast misantropische Jelinek – die iets weg heeft van Bep uit Loenatik en geteisterd wordt door verscheidene angststoornissen – schrijft boven alles tegen de Eurovisie van Oostenrijk. De volgende frases uit *Die Kinder der Toten* werden geschreven in 1995, maar ze lijken een scherpe reactie op het afgelopen songfestival:

“...grijnzende koppen op reclamemuren die, tegen een abstract schilderij gedrukt dat men kleurige verf heeft aangetrokken, zodat het ons iets te zeggen heeft ('onze smaak heet Oostenrijk'), uitsluitend reclame maken voor zichzelf. En de mensheid vliegt erin, want die wil toch alleen maar goedkope vliegreizen en is ook verder vastbesloten bij alles en iedereen korting te bedingen”.

Jelinek houdt ons een ongemakkelijke spiegel voor: waar draait het songfestival écht om? Wat is het ware gezicht van Oostenrijk? Haar literaire werk helpt ons herinneren: Oostenrijk is vooral het land van Hitler en dodenfabrieken.

Het is alsof Norton vlak voor de finale Jelineks magnum opus heeft geraadpleegd: in *Die Kinder der Toten* beschrijft Jelinek uitvoerig hoe wintersporters gruwelijk aan hun levenseinde komen – en hoe niemand dat iets deert. In detail beschrijft Jelinek wat er van de inzittenden overblijft als een busje wintersporters in de bergen van de weg raakt – ze laat weinig aan de verbeelding over als ze schrijft over verkoelde lichamen en afgerukte kinderledematen. Geheel tegen de Oostenrijkse Eurovisiereclame in, waarschuwt Jelinek de toerist, de wintersporter: “[O]ok al hebben de bergen geen zin om naar ons toe te komen, je moet niet zelf koste wat kost het komende willen zijn, jezelf verheffen uit de diepte der aarde en dan meteen zo hoog!”

Maar Jelineks aanklacht tegen het Eurovisiesongfestival ligt dieper. Jelinek, in haar jeugd tot in de treuren door haar

moeder gepusht om uit te blinken in de klassieke kunsten, hekelt popmuziek. In *Die Klavierspielerin* (1983) schrijft ze:

“elke dag sterft er een muziekstuk, een kort verhaal of een gedicht omdat daarvan het bestaan niet langer gerechtvaardigd is in onze tijd. En dingen die eens als onsterfelijk werden beschouwd, zijn weer sterfelijk geworden: niemand kent ze nog. Zelfs al verdienen ze het om te worden overgeleverd”.

Hedendaagse muziek is cultuurmoord en het songfestival draagt daar louter aan bij. Hoe symbolisch was, in dit licht, Oostenrijks eigen act, waarin een vleugelpiano in de hens werd gezet? Oostenrijk, het land van de klassieke muziek, een culturele grootmacht, zet zijn eigen erfenis bij het grofvuil. Jelinek klaagt bovendien over globalisering en het politieke rechts (“en wel [...] de letters F, P en Ö”). Iets als het songfestival, dat ditmaal ook in China werd uitgezonden, verspreid alleen maar wat Jelinek wil bedwingen: de mens als exploitant van de wereld:

“Wij, de ouders van de natuur! Ze moeten ons gewoon allemaal een bijl in de hand geven, dan kunnen we de volgende generaties het verschijnen besparen, ook de bomen zijn al bezig hun plaatsen te verlaten en te verdwijnen. Maar wij laten liever het mooie voorgoed op aarde wonen, in onze gedaante.”

Waar een land als Colombia trots kan zijn op Gabriel García Márquez, kan Oostenrijk weinig met zijn Nobellaureaat – een leuk politiek grapje van de Zweedse Academie misschien. Jelineks spiegelwereld wortelt in een persoonlijke vendetta tegen haar samenleving, maar dat doet niet af aan het feit dat Oostenrijk meer (of minder) is dan het tolerante land van Kreisky of het grijnzende gelaat van Conchita. Oostenrijk is ook het gezicht van Jelinek in haar gedicht *Verachtung*:

*ergens op de grond
ligt mijn gebroken glimlach.*

Tekst: Emma Rosendal & Nicole Nibbering

WAT TE DOEN MET 8000 EURO?

Sinds april zijn de printkosten op onze universiteit verlaagd. Deze kostenverlaging werd met terugwerkende kracht ingezet, waardoor er 8000 euro is vrijgekomen voor de studenten van de RU. Maar hoe kan dit bedrag nu het beste worden besteed? De Heraut hield een brainstorm en vroeg studenten wat zij zouden doen met dit geld. Een aantal ideeën ging over goede doelen. Het geld zou natuurlijk geïnvesteerd kunnen worden in onderwijs, maar we zijn bang dat 8000 euro niet genoeg is om echt verschil te kunnen maken. Je kunt geen extra mensen aannemen met dit bedrag, want daar is het simpelweg niet genoeg voor. Ook andere manieren van onderwijsverbetering zijn lastig. Voordat bepaald is hoe het geld uitgegeven moet worden, is het geld alweer op. We kwamen uit op een aantal suggesties. Hoewel sommige suggesties serieuzer waren dan anderen, lopen we ze allemaal even langs. Wat houdt het plan precies in en hoe haalbaar is het eigenlijk? Daarna geven we een advies aan de universiteit.

GOEDE DOELEN

Een manier om het geld te besteden is een schenking aan de Stichting Nijmeegs Universiteitsfonds (SNUF), die is immers al druk bezig met het doen van schenkingen en het geven van beurzen. Zij hebben vast een goed plan om dit geld uit te geven en dit zou hoe dan ook ten goede komen aan de student. Het geld zou daarnaast ook in een fonds voor arme studenten gestopt kunnen worden. Met het leenstelsel wordt het voor sommige nieuwe studenten wel heel lastig om te studeren en met dit geld zouden we hen tegemoet kunnen komen. Ook niet-universitaire goede doelen kwamen voorbij. Het geld zou natuurlijk geschonken kunnen worden aan Nepal, om bij te dragen aan de verlichting van de gevolgen van de aardbeving. Het meest creatieve idee dat geopperd werd, is echter het investeren in het planten van bomen. Voor printen heb je immers papier nodig en papier komt van bomen. We kunnen met dit geld dus zeker iets terug doen voor onze aarde, door bomen te planten of het regenwoud te beschermen. Het geld schenken aan een goed doel is zeer haalbaar. De

vraag is alleen aan welk goede doel het geld geschonken moet worden. Gaat het geld naar één doel of naar meerdere? Wie bepaalt eigenlijk naar welk doel het geld gaat? Er zou natuurlijk een universitaire verkiezing gehouden kunnen worden om te bepalen welk doel het geld krijgt, maar dit heeft een aantal problemen. De opkomst bij de laatste USR-verkiezingen was bijvoorbeeld maar 35,6%, dus waarom zouden we nu een hogere opkomst verwachten? Hoe eerlijk is het als maar een derde van de studenten bepaalt waar het geld heen gaat? Daarnaast zouden verkiezingen een soort verkiezingsstrijd tussen verschillende goede doelen kunnen ontketen en dat is ook niet echt wenselijk.

DAKTUIN

We kunnen de 8000 euro ook zo gebruiken dat ook de studenten na ons er nog vele jaren plezier van hebben, bijvoorbeeld door het aanleggen van een daktuin. De perfecte plek hiervoor is op het dak van de Universiteitsbibliotheek. Dit gebouw is niet te hoog, ligt centraal op de campus en blijft zeker nog een paar jaar staan (in tegenstelling tot bijvoorbeeld de Thomas van Aquinostraat). Deze daktuin zou, zeker in de lente en de zomer, een fijne plek zijn om te relaxen op de universiteit. Er zou veel groen zijn en fijne stoelen of banken om op te zitten/liggen. Ook een bar zou geen slecht idee zijn, wij pleiten daarom voor een cocktailbar. Dat zou het zomergevoel zeker ten goede komen. Dit idee is redelijk haalbaar, het is alleen vrijwel zeker dat er meer geld nodig is dan 8000 euro. Dit kan natuurlijk deels opgelost worden door de inkomsten van de cocktailbar, maar er zal ook extra geld nodig zijn voor regelmatig onderhoud. Ook het verkrijgen van een vergunning levert extra kosten op, en misschien nog wel andere problemen. Daar tegenover staat dan wel dat er een perfecte relaxplek op de Radboud komt. De daktuin zou ook zeker een pluspunt zijn voor nieuwe studenten en kan dus een bijdrage leveren bij de werving.

ACHTBAAN OP DE CAMPUS

Jeremy Reid uit Oklahoma bedacht een wel heel

bijzondere manier om 8000 euro uit te geven: hij bouwde een achtbaan in de tuin van zijn ouders. Wat hij kan, kunnen wij ook! Dus waarom bouwen we niet een toffe achtbaan die door de hele campus loopt? Zodat je van het Spinozagebouw naar het Huygensgebouw kunt racen en weer terug. Om de achtbaan voor iedereen toegankelijk te maken, zorgen we ervoor dat de achtbaan niet over de kop gaat of andere gekke capriolen uithaalt. De haalbaarheid van dit idee is een discussie waard. De vraag is maar of de bouw en het laten draaien echt maar 8000 euro zal kosten. Bovendien kan men zich afvragen hoe veilig de achtbaan is die voor zo weinig geld in elkaar wordt gezet. Maar dromen is niet verboden en ons lijkt het een meesterlijk idee.

INRICHTING VAN HET GERECHT

Na de opening van het Grotiusgebouw in september, werd Het Gerecht gesloten. Maandenlang stond de ruimte leeg en was hij afgesloten met zwarte doeken en hekken. Een tijd geleden besloten een paar rebelse studenten Het Gerecht te kraken en er hun eigen plek van te maken. Dit leidde tot veel discussie en uiteindelijk werd duidelijk dat Het Gerecht wordt omgetoverd tot studieruimte. Maar er zijn al genoeg basic studieruimtes op onze campus te vinden. Met 8000 euro kunnen we er een prachtige, geavanceerde werkplek van maken waar iedere student graag komt. Aan de ene kant komt een aantal werkplekken waar studenten met hun laptop kunnen zitten of ouderwets met pen en papier. Aan de andere kant denken we aan een hip loungegedeelte waar de studenten even kunnen bijkomen met een lekkere Lungo in de hand.

EXTRA STOPCONTACTEN IN DE COLLEGEZALEN

Wie in de collegezaal om zich heen kijkt, ziet vele medestudenten zitten met hun laptop voor zich. Om goede aantekeningen te maken, de nieuwste Facebook-updates te volgen of om die voetbalwedstrijd van gisteren terug te kijken. Maar waar de student met de tijd mee gaat, blijven de collegezalen achter. Nog steeds zijn slechts twee rijen voorzien van stopcontacten, terwijl er behoefte is aan veel meer exemplaren. Met een investering van 8000 euro kan dit probleem worden aangepakt,

waardoor iedereen zijn laptop kan opladen en oneindig veel 'aantekeningen' kan maken in de collegebanken. Dit plan is heel realistisch en snel uitvoerbaar. In de zomervakantie kunnen de collegezalen worden omgebouwd, zodat we vanaf september kunnen genieten van stroom op elke collegebank.

OVERIGE PLANNEN

Ook de wat minder serieuze plannen moeten worden genoemd. Een student opperde bijvoorbeeld om van de 8000 euro ballonnen te kopen, die dan samen een volledige collegezaal kunnen vullen. Deze zaal zou dan in het Collegezalencomplex moeten zijn, zodat iedere student van dit vrolijke aanzicht kan genieten. Een ander idee was om een soort Hunger Games te organiseren, waarbij de winnaar de 8000 euro krijgt. Dit is wellicht iets te gewelddadig, maar wel spectaculair.

AANBEVELING

Wat ons betreft is er één idee dat met kop en schouders boven de andere ideeën uitsteekt: de daktuin. Het zou een goede vervanging zijn van de "tuin" in het Spinozagebouw, alle studenten zouden ervan kunnen profiteren en het zou een fijne plek zijn om bij te komen van al het harde werk in de UB. Het is redelijk realistisch, alleen zou er in eerste instantie wellicht wat extra geld moeten worden geïnvesteerd. Dit verdient zich later echter vanzelf terug door de verkoop van cocktails. Op een goede tweede plaats is het bouwen van een achtbaan gekomen. Het is een ludiek plan en iedereen heeft er plezier van. Het zou ook fantastisch zijn voor de werving van nieuwe studenten, want wie wil er nou niet studeren op een universiteit met een eigen achtbaan? Echter, de haalbaarheid van dit plan laat nog te wensen over. Aangezien het budget zeer beperkt is, de gemeente wellicht problemen heeft een vergunning te verlenen en de veiligheid van onze studenten moet wel worden gegarandeerd. Op de derde plaats komt het meest haalbare en nuttige plan: het plaatsen van meer stopcontacten in de collegezalen. Iedereen ziet hier het nut van in en het is ook zeker nodig. Dit plan is echter ook best saai, vandaar dat het op de derde plaats komt.

atlantische
commissie

De Atlantische Commissie is al ruim 60 jaar een onafhankelijke organisatie op het gebied van trans-Atlantische betrekkingen en veiligheidspolitik.

Doelstelling

De Atlantische Commissie geeft voorlichting over en stimuleert onderzoek naar de betrekkingen tussen de VS en Europa, ontwikkelingen in de NAVO, Europese veiligheidskwesties, en Nederlands buitenlands en defensiebeleid. Hiermee wil de Commissie de maatschappelijke discussie over deze onderwerpen bevorderen.

Programma's

De Atlantische Commissie organiseert nationale en internationale seminars, lezingen en studiereizen. Daarnaast heeft de Commissie een Studium Generale-programma voor veelbelovende young professionals uit overheid en bedrijfsleven. Ook heeft de Atlantische Commissie een leerstoel Moderne Trans-Atlantische Betrekkingen aan de Universiteit van Amsterdam.

Publicaties

Zes maal per jaar verschijnt het tijdschrift Atlantisch Perspectief met artikelen over internationale betrekkingen en veiligheidspolitik. Daarnaast publiceert de Atlantische Commissie boeken, onder andere lesmateriaal voor het voortgezet onderwijs

Website

Op de website www.atlantischecommissie.nl staat, naast trans-Atlantische must reads, een uitgebreid overzicht van de verschillende activiteiten van de Commissie, de Onderwijscommissie en Jonge Atlantici. Op de website staat ook digitaal lesmateriaal en een (gratis raad te plegen) archief van Atlantisch Perspectief vanaf 1991.

Stage

De Atlantische Commissie heeft zes stageplaatsen per jaar voor studenten die een opleiding volgen die aansluit bij het werkterrein van de Commissie.

Contact

Atlantische Commissie
Bezuidenhoutseweg 237a-239a
2594 AM Den Haag
t 070 363 94 95
e info@atlcom.nl
w www.atlantischecommissie.nl

De Atlantische Commissie en Jonge Atlantici
zijn actief op Facebook en Twitter

Jonge Atlantici is de jongerenorganisatie van de Atlantische Commissie. Jonge Atlantici vormt een netwerk van studenten en jonge professionals die interesse hebben in trans-Atlantische betrekkingen en veiligheidskwesties.

Jonge Atlantici organiseert regelmatig nationale en internationale evenementen die gericht zijn op studenten en young professionals (18-30 jaar) en waarbij vaak samengewerkt wordt met partnerorganisaties (zoals politieke jongerenorganisaties en studieverenigingen, waaronder Ismus). Zo organiseert Jonge Atlantici lezingen, paneldiscussies, masterclasses, ambassadebezoeken, conferenties en excursies, zoals het jaarlijkse bezoek aan het NAVO-hoofdkwartier in Brussel. Actuele informatie over de activiteiten vind je op de website en op Facebook.

Daarnaast is Jonge Atlantici de officiële Nederlandse vertegenwoordiger bij de Youth Atlantic Treaty Association (YATA) en lid van de Nationale Jeugdraad (een overkoepelend orgaan voor jongerenorganisaties in Nederland)

Voor meer informatie over Jonge Atlantici ga je naar www.jongeatlantici.nl
Of stuur een mailtje naar jongeatlantici@atlcom.nl

Je vindt ons natuurlijk ook op Facebook en Twitter (@JongeAtlantici)!.

Advertentie

METEN MET MAURICE

Het einde van de maand mei is altijd een prachtmoment om te peilen. Iedereen is een beetje moe van het harde werken, en de laatste loodjes tot de vakantie worden regelmatig vervloekt. Het valt ons zwaar, deze tijd van het jaar. Als de zon schijnt, balen we dat we binnen zitten, en als het regent, zeuren we dat de zon niet schijnt. Al deze zware problemen zorgen voor getergde mensen, en getergde mensen vertellen altijd de waarheid. Daarom leek het mij een perfect moment voor een nieuwe aflevering van Meten met Maurice. Ook deze keer zijn zeer uiteenlopende vraagstukken voorgelegd aan een uitgebreid gezelschap politicologen, dat zoals altijd graag bereid was haar mening te geven. Deze keer stelde ik vragen over snotneus Jesse Klaver, het altijd prachtige Eurovisie Songfestival, Griekenland en de zomervakantie. Het rapportcijfer voor Jesse Klaver valt, tegen de verwachten in, zeer tegen; Hij word door de (voornamelijk linkse) Nijmeegse politicologen slechts met een zeer magere voldoende begiftigd; een 5,58. Dit terwijl het aantal GroenLinks-stemmers juist vrij groot is onder deze groep. Misschien dat Bram van Oijk stiekem wel de beste leider voor GroenLinks was, en is het aanstellen Jesse 'snotneus' Klaver een grote inschattingsfout geweest. De toekomst zal het leren, maar misschien is het binnenkort wel afgelopen met de grote aantallen GroenLinks-stemmen vanuit (voormalig) Havanna-aan-de-Waal.

Over het Eurovisie Songfestival zijn de meningen zeer gepolariseerd; 35% wil de deelnemers van het Eurovisie beperken tot geografisch Europa; slecht nieuws voor landen als Israël, Turkije, Georgië en Armenië. Ook zal dit problemen opleveren met Groot-Brittannië, die zeer beledigd zijn over de term 'continentaal' en erop aandringen dat erkend word dat zij een volledig apart en onafhankelijk land zijn. Het idee om het Eurovisie te vervangen door het Globalvisie Songfestival, en daarmee landen vanuit de hele wereld mee te laten doen, kan slechts rekenen op de steun van 10%. Tegelijkertijd is het maar de vraag hoe lang het Eurovisie nog zal bestaan; niet minder dan 37% van mijn respondenten wil het Eurovisiesongfestival simpelweg afschaffen.

Griekenland blijft de gemoederen bezighouden en hierom heb ik besloten de eerdere vraag over Griekenland te herhalen. De veranderingen zijn opmerkelijk; de groepen

die denken dat Griekenland zich economisch zal herstellen, of slechts uit de euro vertrekt, blijven nagenoeg hetzelfde en hangen rond de 30%. Echter, waar de vorige keer nog ruim 20% van de respondenten in een Grexit geloofde, is dat nu gedaald naar 9%. Het lijkt er op dat onder de negatieve denkers de hoop nog verder is gezakt; 22% van de respondenten, 10% meer dan de vorige keer, verwacht dat Griekenland aan haar tweede burgeroorlog gaat beginnen. Gelukkig heeft Griekenland genoeg wapentuig om deze uit te vechten, zoals de 300 Leopard-tanks die ze gekocht hebben tijdens het hoogtepunt van de crisis.

Wat de Nijmeegse politicoloog betreft, moet de meevaller van 2 miljard euro in de zorg, gewoon lekker in de zorg blijven; 50% heeft deze keuze aangegeven. 19% van de respondenten wil het geld in onderwijs steken; een duidelijk signaal dat de bezettingen van het Maagdenhuis en de oude Rechten-kantine niet breed worden gesteund. 15% van de respondenten wil het geld aan defensie besteden; geen vreemde keuze, gezien de wereld steeds meer bedreigd word door moslimextremisten en de Russen. Slechts een kleine 10% wil het geld direct verdelen over alle Nederlanders; klaarblijkelijk telt het eigenbelang niet zo zwaar mee onder de politicologen. Één respondent wil graag van het geld een vakantiehuisje voor de koning laten bouwen, en een ander ziet het graag gespendeerd worden aan de uitzetting van Tweede Kamerlid E. Roemer (SP) naar Verwegistan.

De vakantieadressen van de politicologen lopen zwaar uiteen; Van gevaarlijk Tibet tot veilig Londen, ver naar Singapore tot dichtbij in België, van een strandvakantie op Terschelling tot vechten in Oost-Oekraïne; het is duidelijk dat de Nijmeegse politicoloog een echte wereldreiziger is. Ook heeft de politicoloog duidelijk een aantal psychische problemen: reacties als "ergens waar ik kan vluchten voor mijn scriptie" laten zien dat onze respondenten niet lekker in hun vel zitten. Eén respondent gaf zelfs een antwoord waarmee hij impliceerde dat hij/zij lijdt aan een Oedipuscomplex, deze persoon gaat namelijk op vakantie naar "je moeder".

Ook deze keer is het weer overduidelijk, zo veel politicologen, zo veel meningen.

Tekst: Casper Veenhuysen & Emma Rosendal

WOORD VAN DE VOORZITTER

Beste heraut lezer,

Ik ben alweer toegekomen aan mijn laatste woordje van de voorzitter. Ik heb het afgelopen jaar met veel plezier stukjes voor de heraut geschreven waarbij ik heb geprobeerd om de balans te vinden tussen jullie op de hoogte te houden van het reilen en zeilen van ismus, en jullie er toch niet dood mee te gooien. Ook de politieke stukjes heb ik met veel plezier geschreven. Het jaar loopt nu alleen toch echt op zijn einde. Dit is niet alleen de laatste heraut, ook de laatste activiteiten zijn inmiddels geweest. Deze laatste editie wil ik toch nog het een en ander kwijt over een aantal dingen. Ook zal ik weer ingaan op de activiteiten die bij ismus de revue zijn gepasseerd, maar daar over later meer. Laten we het eerst alleen hebben over een ander fenomeen: het nieuwe bestuur. Op de ALV van afgelopen 27 mei zijn Bob Smits, Jordi Uijens, Stan van Moorsel, Merel van 't Leven en Rens Verhaegh gekozen als veertiende kandidaatsbestuur van ismus. Mocht je ze nog niet kennen, vanaf de intro kom je ze zeker tegen! Als veertiende bestuur willen wij ze graag nogmaals van harte feliciteren en heel veel succes wensen bij deze zware, maar hele leuke taak. Verder hebben we de afgelopen periode nog een groot aantal activiteiten afgewerkt om het jaar mee af te sluiten. Het gala is daarbij een activiteit die er duidelijk uit sprong. In café Vivaldi hebben een groot aantal ismi genoten van een avond vol maatpakken, hoge hakken en whisky.

Ook de barbecue was een activiteit waar wij als bestuur nog lang aan terug zullen denken. Afgezien van een groot aantal bevlekte kleren, meer rookontwikkeling dan een

bosbrand en wat ingebrande tafels was het een groot succes. Volgens mij heeft iedereen meer gegeten dan goed voor hem of haar was, wat altijd een goed teken is.

Tot slot hebben we de afgelopen periode uiteraard ook studie gerelateerde activiteiten gehad. Eentje die er voor mij persoonlijk uit sprong was de lezing van de Atlantische Commissie. Zij sponseren ismus al jaren en wilden nu graag een lezing komen doen. Lezingen waar geen grote naam aan verbonden is hebben meestal een lagere opkomst, maar in dit geval zat er toch een man of 40 in de kelder van TvA 8. Ik vind lezingen van niet grote namen bij ismus vaak nog leuker dan de grote namen colleges zelf. Deze mensen hebben vaak meer verstand van een bepaald onderwerp en zijn er dan ook bijzonder gepassioneerd over. Paul Aarts voor de Atlantische Commissie was hier geen uitzondering op. In een klein half uur praatte hij ons bij over alles wat er rond IS en de Arabische Lente is gebeurd.

Als laatste wil ik jullie allemaal bedanken voor dit mooie jaar. We hebben als bestuur met name ons best gedaan om iedereen zich welkom te laten voelen bij ismus. Ik hoop dat dit in jullie ogen ook gelukt is. Ik heb van het volgende bestuur begrepen dat zij deze lijn ook volgend jaar vol enthousiasme zullen doorzetten. Ik wil jullie allemaal een fijne, lange en welverdiende vakantie toewensen. Tot volgend jaar!

Met vriendelijke groet,

Tom Dymanus
Voorzitter ismus 2014-2015

SPONSORS

**GRATIS ZAAL
VOOR FEESTEN, BORRELS
EN VERGADERINGEN**

Daalseweg 19
6521.GE.Nijmegen
telefoon 024-3230257

cafe@haantje-nijmegen.nl
www.haantje-nijmegen.nl

